

عنوان مقاله:

جایگاه توحید در سرشت نیایش در ادیان ابراهیمی

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

قاسم کاکایی - رییس دانشکده الهیات و استاد دانشگاه شیراز

مهدی مومنی - دانشجوی دکتر رشته تصوف و عرفان اسلامی دانشگاه ادیان و مذاهب قم

خلاصه مقاله:

نیایش یکی از بنیادی ترین و مهمترین شاخصه های ادیان و به خصوص ادیان توحیدی است که بخش وسیعی از ادبیات همه ادیان را به خود اختصاص داده است. سرشت نیایش در ادیان توحیدی دارای دو سوی اصلی است که عبارت است از: خداوند انسان. در سمت اصلی این سرشت، خداوند قرار میگیرد که ایمان به او باعث شکل گیری نیایش میشود. این ایمان عبارت است از اعتقاد به وحدانیت او و داشتن ایمان به اینکه تنها او شنونده هر نیایش است. اعتقاد به توحید خداوند در نیایش دیندارانه، زمانی معنا مییابد که انسان بداند، شرط آغاز هر نیایش داشتن روح یکتاپرستی است. یعنی اثبات خدایی واحد و بندگی برای او و نفی بندگی از غیر خدا و یا خدایان متعدده. این وجه در ادیان توحیدی به عنوان اصلی مشترک باعث رقم خوردن ادبیات بسیار نزدیکی در متون نیایشی شده است که با بررسی برخی از متون نیایشی ضمن بررسی جایگاه توحید در نیایش هایدین دارانه، میتوان این وجوه مشترک را نیز مورد مطالعه قرار داد و در نتیجه به این نتیجه رسید که توحید ادبیات مشترک در سرشت نیایش در ادیان توحیدی است .

کلمات کلیدی:

توحید، ادیان ابراهیمی، اسلام، سرشت نیایش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/581203>

